1304-7604

İki aylık öykü dergisi

Heceöykü

Yıl 23 Ekim-Kasım 2026 Sayı 137

Heceöykü
İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ
ISSN 1304-7604
YIL: 23 **SAYI:** 137
Ekim-Kasım 2026
Yayın Türü: Ulusal
Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Ömer Faruk Ergezen
Yayın Yönetmeni: Emin Gürdamur
Yayın Kurulu: Ali Necip Erdoğan, Ali Ulvi Temel, İsmail Sert, Mehmet Kahraman, Rüveyda Durmaz Kılıç, Selma Maşlak
Dijital Medya: Rüveyda Durmaz Kılıç
Son Okuma: Esma Türkseven
Haber Editörü: Recep Emin Avcı

Yönetim Yeri: Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara Tel: (312) 419 69 13
Fax: (312) 419 69 14
www.hece.com.tr
heceoyku@hece.com.tr
Heceoykudergisi
heceoyku

Teknik Hazırlık: Hece
Kapak: sarakusta.com.tr
Kapak Resmi: Johannes Vermeer, *Süt Boşaltan Kadın,* 1660.
Görsel Yönetmen: Hatice Ayan
Kapak Görseli: Azra Tokdemir Baysal
Baskı: Emsal Matbaa Tanıtım Hizmetleri San ve Tic.Ltd.Şti. Bahçekapı Mah. 2477. Cad. No:6 Etimesgut/Ankara

HECE BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
2026 Yılı Abonelik Bedelleri:
Hece Dergisi Bireysel: 4.900 TL
(2026 yılında çıkacak özel sayılarımız aboneliğimize dahildir.)
Heceöykü Dergisi Bireysel : 2.000 TL
Hece Dergi+Heceöykü Birlikte Bireysel : 5.550 TL
(2026 yılında çıkacak özel sayılarımız aboneliğimize dâhildir.)
Hece Dergisi Kurumsal: 9.315 TL
Hece Öykü Kurumsal: 5.345 TL
Heceöykü'ye gelen yazılar yayın kurulunun onaylaması durumunda takip eden üç sayıda yayımlanır.
Baskı Tarihi: 30.09.2026

İÇİNDEKİLER

4 EPİFANİ

Emin Gürdamur, Edebiyat Diye Diye, **4**

5 ÖYKÜ

Hâle Sert, Dubalar, **5**

Salih Erayabakan, Tam Vaktinde, **9**

Zeynep Sayman, Elim Sende, **13**

Derya Atsan, Çakal Düğünü, **20**

Tuncay Günaydın, Kamera Açısı, **27**

Zehra Garip, Ayna, **31**

Hande İkbal, Sonsuz Bir Sayma Eylemi, **33**

Ömer Torlak, Gözler Yalan Söylemez, **37**

Ömer Faruk Yelkenci, Ve Baharlar Çiçek Kokardı, **45**

Songül Arslan, Askıda Dublör, **49**

Serap Kılınçoğlu, Taş Delisi, **53**

59 ÖYKÜDE MİMARİ

Handan Acar Yıldız, Malzeme-İşçilik/Sözcük Seçimi-Dil, **59**

62 POETİK PATİKA

Abdullah Harmancı, Dosto mu? Duras mı?, **62**

66 DUYGU OKUMALARI

Hâle Sert, *İnatçı Leke*'de Korku'nun Veçheleri, **66**

69 ÇAĞDAŞ

Pûrân Ferruhzâd, Perilerin Bahçesi, Farsçadan Çeviren: Yasamin Gholamrahmani, **69**

80 SÖYLEŞİ

Nuray Alper ile Edebiyat Üzerine: Söyleşi: Selma Maşlak, **80**

85 ENİKONU

Selma Maşlak, "Ruhumuz Yalnızca Fırtınalı Geceler de mi Çiçek Açar?" **86**

Hatice Bildirici, Yemyeşil Bir Çayır da Meseledir, **89**

Veysel Altuntaş, Gündelik Şeylerin Estetiği: Öyküde Gündelik Ayrıntıların Kurucu Rolü**, 94**

Dilek Göktaşoğlu, Gündelik Şeylerin Estetiği ya da Avanos'a Bir Selam**, 102**

Selman Dinler, *Şeyler*'in Vaadi: Perec'de Tüketimin Gündelik Estetiği, **109**

Emine Altınkaynak, Öykünün Patikaları**, 115**

120 POETİCA LİTTERARİA

Torbjörn Gustafsson Chorell, J. M. Coetzee'nin *Barbarları Beklerken* Romanındaki Vicdani İkilemlerin Çözümlenmesi, **120**

127 İLK KİTAP SÖYLEŞİSİ

Emame Akman Harmancı ile *Uçurtmanın İpi* Üzerine, Konuşan: Merve Etöz**, 127**

130 YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı, Ayna, Ayna Söyle Bana ..., **130**

132 HECEÖYKÜ'DE İLKLER

Üzeyir Karahasanoğlu, Ayaklı Mâni, **132**

Yusuf Çendik, Gökyüzü Beni Unuttu, **137**

140 KİTAP CEBİ

Sıddık Yurtsever, Dokunaklı Bir Şarkı Girişi: Her Öyle Olana Böyle Olmadı, **141**

143 EKSİK GEDİK

Songül Arslan, Oya Bozan'ın, *Dönsem Beridir*'ine Bakış: Övsem Yeridir..., **143**

EDEBİYAT DİYE DİYE

Sanki dünyada ondan evla bir dünya varmışçasına edebiyatı hayatın kıyısında oyalananların zarif, zararsız meşgalesi sayanların, onu bir heves, bir ihtiras, bir merak mevkiinde tutup alelade maksatlara hadim kılanların, sanki çevrelerindeki insanlar daha gerçekmiş gibi kitaplardaki kahramanları sahte, yapay bulanların, sanki yürünmeye değer daha güzel bir yol bulmuşlar da bizim yolumuza dudak bükmeye hakları varmış zannedenlerin, sanki insan sadece başına gelenlerden ibaretmiş de içine doğanlar hesaba katılmazmış gibi edebiyatı yaşantıdan ibaret görenlerin, sanki kitaplar bunun farkında değilmiş gibi kitapların kapısını menfaat, ün yahut bir avuç buğday hesabıyla çalanların, sanki yaşadıkları hayat rüyadan ibaret değilmişçesine muhayyilemizi hafife alanların niyetlerini biliyor ama anlamazdan geliyoruz çünkü onlara bir kez anlaşılma payesi verirsek hayatın imlaya gelmez akışında yurt tuttuğumuz manaları, o manalarla birlikte akşamleyin evine yorgun dönen adamları, bizi beklediğine inandığımız kapıları, otobüs camında uyuyakalan çocukları, hastane koridorunda birbirine yaslanarak sabahlayan kardeşleri, kimsenin oturmadığı bir sandalye arkalığında unutulmuş ceketleri, yaz gecelerinden kalma açık pencereleri, betonlar arasında tek başına yaşamayı öğrenen incir ağacını, yağmurdan sonra kararan bahçe taşlarını, duvarında takvim yaprakları dalgalanan müflis dükkânları, lavaboda gizlice ağlayıp hiçbir şey olmamış gibi masasına dönenleri, inançla başladıkları günü inkârla bitirenleri, aşklardan, savaşlardan, göçlerden, ayrılıklardan nasibini aldıkları hâlde tarihin geniş caddelerinde adı sanı geçmeyen, isimleri cisimleri mermer sütunlara kazınmayan insanları da terk etmiş oluruz ki bu hainliğimizle en çok da bizden evvel yaşayan, bizden evvel yazan, bizden evvel herkesleşmeyle, riyakâr ödevlerle, dayatmalarla göğüs göğüse çarpışanların, kelimelerle direnenip kelimelerle hamle edenlerin, düşse bile kalkıp yekten hücum edenlerin, bu hengâmede küçük mevziler kazananların, sonrakiler bu mevzilerde yabancılık çekmesin diye yaralarından, sevinçlerinden, tutkularından çelenkler yontanların muazzez hatıralarını incitmiş oluruz, tıpkı edebiyatı hayatın, hayatı edebiyatın muadili, muarızı, mugayiri sanıp konuşanların, bilerek ya da bilmeyerek, barbar mızraklarıyla sayfalarımızı çizip çak etmesine, kelimelerin kanatlarında yaşayan perileri yaralamasına müsamaha göstererek onları derinden incitmiş olacağımız gibi.

ÖYKÜ

Hâle Sert

DUBALAR

Dalgaların üzerinde kırmızı sosis, boşluk, beyaz sosis. Beyaz sosis yakıştırması tutmuyor. Her neyse ipler üzerine serili kırmızılar ve beyazlar uzaktan bakılınca bir çizgi çekmek için canhıraş çalışıyorlar. Yakından bakılınca sahilin dibinde eskilerin deniz hamamı dediği türden küçük bir alanı çevreliyorlar, insanlar bu alanda çimiyor. Yüzermiş gibi değil de çimermiş gibi görünenlerden ayrışmalı şu sosisleri bıçak gibi kesip çizginin ötesine geçmeli.

Önceden, henüz çok iyi yüzemezken de dubaları geçmeye çalışırdım. Dubaların altından dalarak yüzemezdim. Ya yosunlu ipi el mahkûm kaldırır, altından geçer ya da ya da ipin üzerinden kaymaya çalışırdım. İki seçenekte de yosunlu kayganlığa dokunmak zorundaydım. Kolum, bacağım dokunacak diye tedirginlikten ölürdüm. Dirseğimin ya da bacağımın bir yerleri mutlaka değerdi de. Sınırı geçmek eninde sonunda yosuna bulaşmak demekti. Başka bir deyişle yosun, sınırı geçenlere illa ki bulaşırdı.

Dubaların önü ve ardı. Çimeninsangillerden özgürinsangillere. Bak orada beyaz yelkenli sörf yapan biri. O da özgürlüğü seçmiş. Sen daha dubaların rengiydi, önüydü, ardıydı oyalan; insanlık fersah fersah ilerlemiş. Sörflüinsangiller seviyesine gelene ohoo ooo. O zamana yaşlanır, bacaklarım artık tutmayacağından o mertebeye gelmeden dubanın bu tarafına gerisin geri.

Çok haksızlık etmeyeyim, son yıllarda dubaları aşıyor, biraz kurbağalama biraz kulaçla mis gibi yüzüyorum. Derin laciverde rahatlıkla dalıyorum. Balık sürülerini gördüğüm an, hemen doksan derece bükülüyor, tatlı bir eğimle aşağıya iniyor, onlara eşlik ediyorum. Su altı yaşamı hakkında epey fikrim var. Geçen yalnız bir zarganaya takılıp peşi sıra yüzdüm.

Zargana bana birini anımsattı. Uzun burnu, iri gözleri. Sanki azcık sinirli bakışları. Şeffaf yeşilimsi bedeni lastik gibi sündükçe sünüyor, kıvrıla kıvrıla uzuyordu. Dubalara geldiğimiz yerde salınmaya başladı. Aaa dedim, sen de mi çimeninsangillerdensin? İnanmıyorum. Hadi gel tut elimden geçireyim seni öte tarafa! Boru gibi uzun ağzını bir sağa bir sola salladı. Hadi naz yapma, de-

dim. O sıra yakınımızdaki büyük dinlenme dubalarından bir çocuk suya atladı. Suyun altındaki sarsıntıyla balık bir anlığına dubaların ilerisine savruldu. Ben tam ne güzel, Allah yardım etti de şu balıkcağıza öte tarafı görmek nasip oldu diye sevinirken. Dalgalanma geçer geçmez hızlıca bu tarafa yüzdü.

Aman dedim, ne hâlin varsa gör. Seninle mi uğraşacağım, inatçı şey! Kim bilir ileride kendisi için tehlikeli varlıklardan mı ürküyordu. Büyük balıklar, büyük tekneler, teknelerden atlayan insanlar, atılan atıklar. Bu tarafta bir yerlerde yavruları mı vardı onu bekleyen. Ya da zulaladığı yiyecekler. Şu sınırsız deryada balığın derdi neydi?

Dubaları aştıktan sonra epey yüzdüm. Git git karşıda görünen adalara bile yaklaştım. Fakat kaçınılmaz olarak yoruldum. Daha ileri gidecek gücü kendimde bulamadım. Kırmızı beyazlı çizgi tatlı tatlı salınıyor. Nasıl da güzel bir çağrışımı var. Ona doğru yüzmek, anne kucağına geri dönmek gibi. Kırmızıların suya giren ve dalgayla yüzeye çıkan kısımları çividiliğin içinden parladıkça parlıyor. Güneş o an orada atıyor. İki dubanın arasındaki iplere ulaşabilme ümidiyle hızlanıyorum. Dönüş her zaman zordur. Rüzgârın ya da dalgaların yönünden mi bilmiyorum. Giderken sarf ettiğim eforun neredeyse iki katını harcamam gerekiyor. Ah o ipler! Göbek bağı desem yeridir.

Yorgunlukla yosunlu iplere sarılmış, vücudumu suda dinlendirirken o yalnız zarganan suyun altından bana baktığını gördüm. Mıntıkanı korumaya devam ha, dedim bir kahkaha patlattım. Yüzünü bana dikmiş, arkada kuyruğu salınıyordu. Bana bir şey söylemek istiyordu. Söyle bayan sivri burun, söyle canım, dedim. Baktım ben suyun yüzeyinde, o altında dediklerini duyamıyorum. Derin bir nefes alıp dubaların altına süzüldüm. Kendimi balığın buyruğuna bıraktım. Önce sahil yönüne doğru biraz yüzdük sonra hızla geri döndük, daha doğrusu onun bu manevrasını kavramak ve yönümü değiştirmekte zorlandım. Zargana, gerilmiş bir yaydan fırlayan ok gibi doğru dubalara fırladı. Artık sadece onu izlemeye başladım. Uzun burnu sivrildikçe sivrildi ve kırmızı dubanın birinin ortasına saplandı. Duba yarıldı. Kanamaya durdu. Bu da neyin nesiydi!

Balık dönüp bana baktı, bakışlarının hâli değişmişti. Dingin, göz kapaklarının üstü ağırlaşmış yaşlı biri gibi. Yanına vardım, birlikte izlemeye devam ettik. Şişkin plastik yarıldıkça yarılıyor, üst kısmı bir kabuk gibi altından ayrılıyordu. Açılmayı hızlandıran bir şeyler olduğunu fark ettim. Biraz daha yakına gittim. Sayamayacağım kadar eller yukarı uzanmış dubanın üst kısmını itiyordu. Dubanın içine hapsolmuş, burada sıkışmış insan yığını. Üstlerine kapanan kapağı bir tabut gibi taşıyorlar. Kimi yıllardır burada kimi henüz yeni. Çizgiyi

geçip açıldıktan sonra sahile dönerken. O korunaklı, güvenli, bildik alana girerken. Kırmızı dubalar önce gülümsemiş, rahatça ona yaslanmalarını sağlamış. Sonra gülümsediği yerden kızgın bir ağız gibi açılmış, yaslananı içine yutuvermiş. Her yutuluşta denizden bir ses yükselmiş, çimeninsangiller aşkına!

İplere tutunmuş dinleniyordum. Arkamda uçsuz bucaksız deniz, önümde açılarak, kumlara varan mavi. Açıkta sörf yapanlar, çevrili alanda bir ileri bir geri yüzenler, sırt üstü yüzen yaşlılar, dalıp çıkan çocuklar.

İçimdeki şu sıvışkan, yosun rengi balığa bir türlü nerede yüzmesi gerektiğini öğretemedim. Ona bir havuzun alanı kadar yer ayırdım ama o sınır tanımaz bir şekilde gönlümün tüm havzasını kendinin biliyor. Hâlbuki hayatı boyunca aynı sularda çimdiğinden bir akvaryum balığı kadar biliyor deryayı. Buna rağmen ne cüret özgürlüğe attığım her kulaçta ihlal borusunu öttürüyor anlamıyorum. Sanırsın onunla aynı rahimde çalkalandık.

En iyisi şimdi biraz sırt üstü yüzmekti. Terapiye vereceğiniz paraya böyle yüzün derim. Hele bir an durup kolları, bacakları hatta başı suya yavaş yavaş bırakırsanız hafiften yeni doğmuş bir bebeğe dönüşürsünüz. Yüzünüz sadece gökyüzüyle muhataptır. Sağınızda solunuzda ne var bilmeden. Koca denizde bir siz varmış gibi. Başınızın yarısı suda yarısı dışarıda. Dalgalı bir ışıkla kafanızın etrafında dolanan güneşin neşteri, suyla hava arasından yarıklar açа açа hüzmelerini bırakır içeri. Aydınlanırsınız.

Hâlbuki her şey tam tersi de olabilirdi. Dubaları boşver tüm deniz senin, istediğin gibi dön dolaş deseydi. Böyle deseydi adım gibi eminim gidip kendime dubalardan duba beğenirdim. Çimeninsangiller bölgesi cennetten bir bahçe gibi görünürdü. Ne işim olurdu açık denizde, görünmez sularda aşağıdan bir ahtapot dolansaydı bacaklarıma. Bir sürat motoru kafamı biçip geçseydi, hafazanallah. Hem özgürinsangillik matah bir şey olsaydı dubaların bu yanı değil diğer yanı dolup taşmaz mıydı? İçim şiştikçe şişti, midemden boğazıma kaygan bir huzursuzluk yükseldi.

Işıklı bir beşikten uyanır gibi doğruldum. Genzime tuzlu su kaçırmışım. Rahat nefes alabilmek için bir gayret dubalara uzandım. Tuzlu su boğazımda düğümleneni depreştirdi. Suda fazla kaldığımı, alnımdaki yangıdan anladım. Tam onunla karşılaştığımız noktada bulunduğumu fark ettim, meraklandım. Balık ortalıkta görünmüyordu. Dalıp etrafı kolaçan ettim. Deniz çayırlarının dibine kadar indim. Yoktu. Bakınırken kırmızı dubayı zemine bağlayan diklemesine uzanan halatın etrafında salınan bulutsu kümeyi fark ettim. Yaklaştım. Yüzlerce yeşilimsi sivri burunlu yavru. Yüzlerce göz. Uzaktan baksan tek bir ba-

lık, yakından bakınca ordu. Keşke yanımda bir iğne olsa da şu balonu patlatsam. Damarlarımda yüzen bir dolu sivri burun.

Sırtımı şezlonga dayar gibi iplere dayadım. Sağımda ve solumda büyük koyu çevreleyen yemyeşil tepeler. Yüzüm ufka doğru salınıyordum. Nereden çıktılar anlamadım, özgürinsangiller tarafından bir avuç kuş peyda oldu. Gökyüzünü hızla kesen kırlangıçlar, beyaz dubanın üzerinde çark ettiler. Daha önce hiç böylesine denk gelmemiştim. Makas kanatlı kuşlar bir yandan maviliği keserken diğer yandan beyaz dubayı gagalamaya başladılar. Küçük gagalar sert plastiği oymaya çalışıyorlardı. Manzara ürkütücü bir hâl alıyordu. Duba birkaç yerinden çatladı. Uzun uğraşların sonunda beyaz duba yarıldı. Ben tam, şimdi de kapana takılmış başkaları mı, derken. Dubanın yarıldığı yerden beyaz güller, karanfiller, yaseminler, sümbüller suya yayıldılar. Affedersiniz boğazıma takılan balgam söküldü. Kuşlar ortalıktan kayboldular.

İçim bembeyaz, ileride salınan sörfe ulandı.

Salih Erayabakan

TAM VAKTİNDE

A. Uğur Işık'a…

Mekâna erken damlamak pek iyi olmadı. Dışarıdan tek farkı, kırık camları naylonla kapatılmış olan dört tane duvarın etrafımı sarması. Tam ortada duran teneke sobaya az daha yanaşıyorum. Soba demeye bin şahit lazım, kendine hayrı yok. Üstü bilmem hangi sebeple karardığından asıl rengi unutulmaya yüz tutmuş. Otogarın gececi yolcuları olmasa, sabah namazından çıkan beş on ihtiyarın yüzü suyu hürmetine açılmazdı burası. Amma da mızmızlandın. Bu vakitte açık yer bulduğuma şükretmeli. Adam da haklı, depremden sonra bölgenin tamamı rezerv alan ilan edildi. Yarın öbür gün çürük sağlam demeden tüm evler, dükkânlar yıkılacak. Ben de olsam camları yenilemezdim. Ama muhakkak sobaya bir el atardım. *El mi atardın?*

Önümde dünden kalan gazeteler. Biraz göz atıyorum. Astroloji sayfasını saymazsak yeni bir haber yok. Bu devirde hâlâ gazete okuyan kaldı mı ya? Kahveci bana sormadan ikinci çayı bırakıyor önüme. Çay içmek bile olsa mecburiyetten yapılan şeyleri sevemedim. Bu saatte, astımlı gibi güçlükle yanan cingen sobasının cılız alevleri önünde ellerimi ovuşturmak yerine sıcak yatağımda gerine gerine yatmak vardı. Hep Meral'in yüzünden. Neymiş efendim, araç otomatik vites olmazsa ehliyeti işe yaramazmış. Sanırsın ehliyeti otomatik viteste öğrendi haspam. Yastık altında ne varsa tutuşturdu elime. Bak dedim, altın bu dedim, araba üstüne koymaz ama altın koyar dedim. Dinletebildim mi? Nerede, sen söyle sen işit. Yine mi mızmızlanmaya başladın sen! Nankör olma, kızcağız senin için okulu uzatmadı mı? Sırf seninle bir sene daha görüşebilmek için. Üstelik çifte seçimin yapıldığı o yıl. Çifte seçim ne demek? Bol bol atama demek. Sonra ne oldu? Meral sittin sene atanamadı. Umudunu kesti. Dernek vakıf işlerine girdi. Özel derslerden eline geçen beş on lirayı saymazsan hayatı amme hizmetiyle geçti, geçiyor. Sadece bu mu? Kucağına bir torun veremediği annemin bakışlarından erim erimedi mi? Elini vicdanına koy. Meral'e bir araba çok mu?

Elini vicdanına mı?

Gözüm saatte. Ahmet'i bekliyorum. Doğuda küçük bir ilçeye gideceğiz. Soğuktan daha soğuğa hicret edeceğiz. Gel de gör hâlimizi Recaizade, araba sevdası nasıl olurmuş! Otobüsün hareket saatine az kaldı. Nerede kaldı bu oğlan? Yengeden izin kâğıdı alamadı mı? Çocuklarla bir plan mı yaptılar? Herkes bizim gibi iki boğaz değil ya. Öyle olsa bir bahane bulur çoktan gelemeyeceğini söylerdi. Söz verirse tutar Ahmet. Adamın hasıdır Ahmet. Aha da göründü Ahmet.

"Hayırdır oğlum nerede kaldın?"

Yok böyle soramam. Adam vaktinde geldi. Karga bokunu yemeden yola çıkan bendim. Demin içinden geçirdiklerimin bir kısmı için pişman oldum.

"Hayırdır dalmışsın ne düşünüyorsun?"

Böyle sorarsa ne diyeceğim?

"Ne düşüneyim be Ahmet'im. Sıcak yatağımı düşünüyorum. Meral'in benim yüzümden çektiklerini. Yine de bana yaranamayışını... Gazete diyordum sen gelmeden, hâlâ okuyan kaldı mı? Her şeye dakikasında ulaşıyoruz artık. İnsan ne tuhaf be Ahmet. Buz gibi havada her yanım donmuş ama aklıma neler geliyor. Düşünmek hava koşullarından bağımsız bir eylem olabilir. Bu nereden geldi zihnime? Dün 'çağdaş düşünürler' konusunda 'düşünmenin koşulları' başlığını konuşmuştuk. Galiba oradan. Bir de çocuk mese…"

"…"

"Aleyküm selam. Ne düşüneyim oğlum? Biraz uykusuzluk var. Bu saatte ayakta olmak alıştığım bir şey değil. Yav aslında şey var. Kaporayı gönderdik ama sonra bize kelek yapmasın bunlar."

"Abi ticaret bu. Beğenmezsek almayacağız. Hem benim amca oğlu var orada. Eksperden sonra motor ustasına da göstereceğiz. Ondan sonra içimize sinerse..."

"Yav bir de şey var. Yaklaş yanıma. Gel gel sokul iyice sobanın başına. Çaktırma ısınıyormuş gibi yap. Hişşt bakma etrafa dikkat çekeceğiz. Baksana şuna. Aynen tahmin ettiğin gibi. Akşam bozdurmaya vakit olmadı. Hem arabayı alacağımız kesin olmadığı için bozdurmak istemedik. İlaç poşetiyle elime tutuşturdu Meral. Valize koymaya çekindim. Ne olur ne olmaz diye. Az altın yok. Ceketin iç cebine koydum. Hafif kabarık duruyordu kaşkolü attım üstüme. Aman erketede ol. Aman deyim nöbetleşe uyuyalım. Ayakyoluna gidersek beraber gidelim. Sen namaza gidince ben de gelirim."

"Abi tamam sakin ol, bir rahat nefes al. Asıl şimdi dikkat çekeceğiz. Elini de ha bire oraya atıp durma. İç çayından bir yudum daha hah şöyle…"

Şansa bak! Hareket saati yaklaştı, içerisi ısınmaya başladı. Çay paralarını Ahmet daha cebine davranamadan tezgâhın üstüne bıraktım. Kesene bereket abi, isterseniz size çift kaşarlı bir tost yapayım yolda acıkırsınız, diyor kahveci. Sağ ol kardeşim vaktimiz yok, dedik. Tam dışarı çıkarken radyoda Müslüm Gürses'in "Kısmetim Kapanmış" şarkısı çalmaya başlıyor. Ne de severim. Bu bir işaret mi yoksa?

Çok tuhaf, otobüs tam vaktinde giriyor perona. İlk defa zamanında gelen bir otobüs görüyorum. Demek ki kısmetimiz kapanmamış.

Varana kadar zaman geçmek bilmedi. Aklımın yarısı arabada, öteki yarısı altınlardaydı. Sözleştiğimiz gibi mescide de yüznumaraya da beraber gidip döndük. Hafif kirli ve seyrek sakallı, kısık gözleriyle sanki Uzak Doğu'dan kopup gelmiş izlenimi veren genç muavin birkaç defa, bir emriniz var mı, diye sorunca işkillendim. Bu yüzden yolculuk boyunca sık sık emanetleri yokladım. Emanetler hep yerindeydi. Nihayet tısss sesiyle birlikte gözlerimi açtım. Birkaç yazıhanesi olan minyatür gara gelmiştik. Ahmet'e baktım hâlâ uyuyor. Hemen elimi cebime attım. Oh neyse ki yerindeler. Ahmet'i de uyandırdım. Uyuduğunu görünce çok korktum, dedim.

"Abi içindekilerin altın olduğundan eminsin demi, açıp baktın demi?"

"Yani elimle bir yokladım, sesini duydum. Bak şimdi içime kurt düştü."

"Dur! Burada olmaz. Kaçakçısı, hırlısı hırsızı… Şu köşede bakalım."

Açıyorum poşetin ağzını, işte her şey yerli yerinde. Bin şükür Rabb'im! Ahmet, bir an *Tokatçı* filmi gerçek olacak sandım, diyor. Birlikte gülüyoruz. Bekle bizi otomatik vites! Ahmet'in amca oğlundan gelen haberler güzel. Aracın eksper raporu umduğumuz gibi. Adamlarla buluşarak motor ustasına gidiyoruz.

"Gaza baas, baaaas, bıraaaak. Baaasss, bıraaaak. Bir daha baaaas, baaas baaas daha çoook, bıraak. Gel abi yanıma. İki tur atalım. Şanzıman iyi görünüyor. Motor da temiz durumda. Eksperi de gördüm. Bence alın bunu. Uzak Doğu arabası, memur dostudur. Bakımları yaptın mı tamam. Sanayiye çay içmeye gidersin, bana da dua edersin…"Hemen mesaj attım Meral'e.

Meral her şey yolunda canım. Aracın raporları güzel çıktı. Şimdi Ahmet ve amca oğluyla birlikte kuyumcuya gidiyoruz, sonra da notere gideceğiz.Yoğunluktan mesaj atıyorum, müsait olunca arayacağım. Seni seviyorum bir tanem.

Poşeti sallandırınca altınlar üçer beşer aşağı iniyor. Kuyumcunun gözlerine bakıyorum ışıl ışıl… Kurak topraklara yağmur inse bu kadar sevinmez.

"Abi tamı tamına … tane tam altın … yarım altın… ve … çeyrek altın var."

"Kaç tane dedin."

"…"

"Nasıl olur, üç tane eksik çıktı. Emin misiniz? Bir daha sayalım lütfen."

Tam dört defa en baştan saydık her defasında 2 tam 1 yarım eksik çıktı. Anlamaya çalışıyoruz. Bir yerde düşürmem imkânsız. Yolculuk boyunca da hep kontrol ettim. O hâlde nereye gitti, uçmadı ya bu altınlar? Tabii yaa diyor Ahmet'in amca oğlu. Hızlı hızlı yürümeye başlıyor. Ne olduğunu anlamadan peşinden biz de ilerliyoruz. Otogara doğru gidiyor. Yani gidiyoruz. Yolculuk yaptığımız firmanın önündeki bankoda duruyoruz. Muavini tanıyoruz bize arkası dönük biçimde bir elinde sigarası öbür elinde çayı, elektrikli ısıtıcının önünde oturuyor.

"Ooo abilerim, hoş geldiniz, hayırdır bir sorun mu var?"

"Ulan senden büyük sorun mu var. Çıkart bakalım altınları."

"Ne altını abicim, altını kim kaybetmiş ki kim bulsun?"

"Bırak mavalı, yoksa ekipleri buraya yığarım."

"Aman abicim fırsat vermediniz ki anlatayım. Otobüsü temizlerken bu abilerin koltuğunun altına iki tane altın düşmüştü. Kimin olduğundan emin olamadım. Belki beni zarflıyorsunuzdur dedim. Al abicim ananın ak sütüdür."

"İyi de burada bir tane tam altın eksik."

"Orasını bilemem ağabey ne buldumsa verdim, belki sen yol hâliyle yanlış hatırlıyorsundur."

Olabilir, belki de sen karıştırıyorsun, diyor Ahmet. Amcaoğlu da beni kenara çekerek, o hinoğlu hin altını iç etmiş de olabilir ama artık yapacak bir şey yok, diyor. Haklılar, yapacak bir şey yok. Buna da şükür ya hepsi gitseydi. Arabayı Ahmet'e borçlanarak aldık. Dönüşte de sağ olsun arabayı o sürdü. Bense yolculuk boyunca yeni arabamızın içini, tüm aksesuarlarını dikkatle incelerken ağzı kapalı olduğu hâlde bir adet tam altının poşetten çıkarak nereye gittiğini düşünüyordum.

Zeynep Sayman

ELİM SENDE

Bütün günahlarımın bedelini ödedim. Eksik bir bedenle ama temiz bir ruh ve vicdanla yaşayabilecektim artık. Acemi bir öykücünün ilk öykülerindeki gibi; sabah perdelerin arasından sızıp yüzümü yalayan güneş hüzmeleriyle uyanacak; peynir, zeytin, ekmek, demlikten süzülüp dalgalanan çay buharı ve bardağın içinde şıkırdayıp duran çay kaşığı kompozisyonu ile kahvaltımı yapacak, çiçeklere su verecek, dışarı çıkıp sokaktaki herkesi selamlayarak yürüyüp gidecektim. Bu kadar temiz, çıkıntısız, dümdüz ve günahsız bir hayat sürecektim. Bedelini ödedim bu günlerin, diye böbürlenebilirdim en fazla. Mezarında yatan birini kaldırıp ona "kusura bakma" diyemezdim, yıktığım bir yuva için yeniden temel atamazdım, savurduğum tekmeleri geri çekemezdim, söylediğim yalanların yerine doğruları koyamazdım, akan suları tersine çeviremezdim, yeni baştan yaratılamazdım… Bu imkânsızlıklar sarmalında vicdan azabım ruhumu törpüledi, dayanılmaz bir buhranın içine sürükledi beni. O yüzden, düşündüm taşındım, ölçtüm tarttım ve kendimi apartmanın çatısından aşağı attım. Evet, intihar ettim. Kendimi öldürüp topyekûn bir temizlik yapmak istedim. Hem kendimi azaptan kurtaracaktım hem de dünyayı benden… Ben ölüp ortadan kalkarsam ortada benim günahlarım diye bir şey de kalmayacaktı. Ahirette sorulursa da, hepsinin bedelini canımla ödedim, diyecektim. Planım tıkır tıkır işliyordu. Ta ki gözlerimi hastanede açana kadar…

Allah canımı almadı ve bana yeni bir hayata başlama fırsatı bahşetti. Bence bu yeni hayat günahlarımın bağışlandığının ispatıydı. Aksi olsaydı çoktan ölmüştüm ve sorgu sıramı bekliyor olmanın ızdırabı ile kıvranıyordum. Şimdi sadece bileğimin hemen üzerinden kesilmiş olan sağ elimin yokluğuna alışmak için çabalıyorum. Bütün yaralarım, kırıklarım iyileşti ama iyileşemeyen sağ elim beni öldürmesin diye bir imza karşılığında onunla bütün bağımı kopardım. Daha doğrusu koparmak istedim. Koparmaya çalıştım. Ama kopmuyor. Olmuyor.

Apartmanın çatısına çıkmak hiç de göründüğü kadar kolay değildi. Tabiri caizse tırnaklarımla kazıya kazıya çıktım. Yılların birikimi gerekiyordu o zirveye ulaşmak için. Bende de o birikimden bol ne vardı! Başlangıcı ta çocukluğumdaki bir anıya dayanır; saf iyi niyetimin küçük çapta bir krize yol açmasına... Kimsenin akıl edemediği ya da cesaret gösteremediği bir eylemi gerçekleştirip sevincimi paylaşmak için anneme koştum. Ne sevinç ama! Annemi, elinden tutup sürprizimi göstermek için evin arkasındaki derme çatma kümesin önüne götürdüm. Bazı geceler beni uyuttuğunu ve onu duymadığımı zanneden annemin pencere kenarında "*yazan kalem siyah benim kaderimi*" diye bir türküyü mırıldanırken çenesinden eteğine tıpır tıpır düşen o kara damlalar gibi bir boşluğa sıraladığım ıslak civcivleri gösterdim heyecanla. Annem birkaç saniye boyunca o civcivler gibi hareketsiz, donuk, ölgün bir bakışla kalakaldı. Yumurtadan çıkamamışlar, ben hepsini çıkardım ve kurtardım, diye bir zafer nidası attım ortama canlılık kazandırmak için. Civcivlerde hiç kıpırtı yoktu ama annem canlandı. "Naptın sen ha, naptın! Allah'ın cezası! Büyütüp satacaktım ben onları! Babana mı benzeyeceksin, onun gibi hayır etmez insan mı olacaksın sen de!" Annem bir eliyle kolumu tuttu, diğer eliyle evin kapısına varana kadar dövdü beni. İlk defa dayak yemenin şaşkınlığı, korkusu, canımın yanması üçgeni içerisinde, kuluçkadaki yumurtaların; yumurtaların içindeki civcivlerin babamla ne alakası var diye düşünmeden edemedim. Bir şeyler çatlamıştı, kırılmıştı, kopmuştu... Sadece bende değil; annemde de bizi görünmez bir intizam içerisinde tutan evin havasında da. Bir kusurmuşum gibi bana hep mesafeli davranan, yüzünü neredeyse hiç gülümserken görmediğim annemi gülümsetebilmek için iyi bir şey yaptığımı zannediyordum fakat benim iyilik anlayışımla doğanın ve annemin iyilik anlayışı hiç de uyuşmuyordu. Anladım. Ama anlamadığım bir şey de oldu. O akşam mide bulantısı ve ateşler içinde uzanırken annem geldi, beni kucağına aldı ve sımsıkı sarılıp uzun uzun ağladı. İlk kez bana böyle sarılıyordu. Sıcak ve yumuşak göğsüne bastırdıkça başımı, göğsünün tam ortasından harikalar diyarına bir kapı aralanıverecekmiş gibi hissettim. Sonsuza kadar kalabilirdim o kapının eşiğinde. Fakat babaannem buz gibi girdi araya. "Sabret kızım, sabret! Dönüp dolaşıp gelecek hayırsız babası, yükünü hafifletecek. Hem gelmeyip ne yapacak!" Beni annemin kucağından alıp yatağıma yatırdı tekrar. Üçümüz için de uzun bir gece oldu. Bu uzun gecenin karanlığında bir düşünce aydınlattı beni; annemin bana dokunması, sarılması, harikalar diyarının kapısına başımı yaslaması için demek ki kendimi göstermeliydim. Demek ki yolunda giden bir şeyleri yolundan çıkarmalıydım.

Toparlanıp ayaklanmam iki günü buldu. İlk işim komşunun şımarık oğlu Ömer'in bisikletinin tekerleklerini kesmek oldu. Bakkaldan abur cubur çaldım, çiçekli bir bahçenin çiçeklerini talan ettim, evlerin camlarını kırdım, oyun bozdum, baş yardım, kavga ettim, kırdım, döktüm... Hiç beklediğim gibi olmadı. Bir kere huzurunu hissettiğim o göğsü bir daha göremedim. İçimde bir öfke peyda oldu, büyüdükçe büyüdü. Her defasında çılgına dönen annemi yine babaannem soğuk tesellilerine boğuyordu. "Başında başını okşayanı olmayınca, babasını bilmeyince böyle elden avuçtan çıktı bu çocuk. Olur böyle. Sen sabret, büyüyünce geçer elbet."

Büyüdüm. Geçmedi. Hayatla aramdaki o kara boşluğu kırıp döktüklerimle, çelme takıp düşürdüklerimle doldurmaya çalışıyordum ama nafile. Doldurabilseydim, bir düzlük, bir yol elde edebilseydim, kaç yaşına gelirsem geleyim belki başımı okşayacak bir el bana ulaşabilecekti ve ben de artık yaralamaktan, yaralanmaktan kurtulabilecektim. Böyle mi hissediyordum acaba? Her neyse. Çocukluğuma inmekten değil çatıya çıkmaktan bahsediyordum. Hem kırk yaşındaki adamın çocukluğu mu kalır... Bile isteye yaptığım kötülükler tuhaf bir hazza ve bağımlılığa dönüştü benim için. Büyüdükçe dozu arttı. Her bir vakada var olduğumu hissediyordum. Sanki kimliğimi böyle davranmaya borçluydum. Tabii kimse bu kadarını bilmiyordu. Başkalarının gördüğü kadarıyla; sadece huysuz, geçimsiz bir insandım.

Çatıya çıktığım gün, uzun zamandır mahallemizde eğleşen, kaburgalarının görünürlüğünce zavallılığı hissedilen sırnaşık kara köpek, mahalledekiler Kömür koymuş adını, yine gelmiş ayaklarıma dolanıyor, başını okşayayım diye gözümün içine bakıp duruyordu. Ben kurtulmaya çalıştıkça o kendisiyle oyun oynadığımı zannedip daha fazla sırnaşıyordu. Paçayı kurtaramıyordum, her gün sabah akşam aynı mücadele. O gün öğleye doğru ruhum yorgundu, aklım başımda değildi, bedenim bana ait değilmiş gibi boşlukta sallanıyordu, kalbim yüksekten itilmiş, ezik ve paramparçaydı... Bu bitkinliğin arasında bacaklarıma sarılan Kömür, bir sarkaç gibi dışarıda titreyip duran diliyle kafasını bana uzatmış, gözlerimin içine bakıyordu. İçi bir kömürlük kadar kararmış, ağ bağlamış, köhne bu adamdan sevgi dilenen köpeğe karşı sabrımın sonuna gelmiştim ve artık kendimi kontrol edemedim. O an suratına okkalı bir tokat indirince inleyerek uzaklaştı Kömür. Sızlayan avucum muydu yoksa vicdanım mı, emin olamadım. Gerçi ruhum çıldırtacak kadar büyük bir sızının içindeyken bunu nasıl anlayabilirdim! Ezbere attığım adımlarla güç bela daireme çıkabildim. İçeri girer girmez kendimle karşılaştım. Tam karşımdaki aynadan kendime ba-